

Nr. 12 | december 2014 |
36ste jaargang |
verschijnt niet in augustus |
P 408.654

Waar is God?

Verenigde Protestantse
Kerk in België
vpkb.be

Inhoud

Schriftwerk / Woord van de voorzitter

Jan van den Berg: moet het Kerstfeest worden afgeschaft?	blz. 3
Steven H. Fuite: rare gasten	blz. 4

In het vizier: waar is God?

Annet Sinnema-Buurman en Ernst Veen: interview met de voorzitter	blz. 5
Annet Sinnema-Buurman: ver weg en dichtbij	blz. 6
Jurgen Renders: brief aan iemand die God zoekt	blz. 7

Coördinatie Bezinning en Dialoog/Christendom - Jodendom

Danny Rouges: Exodus, opnieuw?	blz. 8
--------------------------------	--------

Coördinatie Kerk en Wereld/Protestantse Solidariteit

Daniel Vanescote: Presbyteriaanse Kerk in Rwanda	blz. 9
Maak kennois met het Land van de duizend heuvels	blz. 11

Nederlandstalige communautaire coördinatie

ProJop	blz. 12
--------	---------

Van hier en daar

Samen DiVers	blz. 13
--------------	---------

Boekbespreking

Bijbel in Gewone Taal	blz. 14
-----------------------	---------

Aankondigingen

Aankondigen	blz. 16
Kerstlied	blz. 18
Kerstboodschap	blz. 19

Uit de redactie

Advent en Kerst: Vol verwachting klopt ons hart, dat God komt om in ons midden te wonen. Ja, dat viëren we wel, maar waar is God dan eigenlijk? Of is hij weer weg als Kerst voorbij is? Naast een achtergrondartikel hierover, vindt u vooral twee persoonlijke getuigenissen rond die vraag: Waar is God? Hij wordt blijkbaar op heel onverwachte plaatsen gevonden. Verder konden we de presentatie van de Bijbel in Gewone Taal (BGT) toch ook niet ongemerkt voorbij laten gaan. We verzamelden alvast enige reacties uit het veld: ervaringsverhalen. In een volgend nummer komen we er nog op terug. Veel leesplezier!

Namens de redactie,
Annet SINNEMA-BUURMAN

Moet het kerstfeest worden afgeschaft?

U zult bij dit opschrift wellicht twijfelen aan mijn verstandelijke vermogens of althans denken: wat heeft ie nu weer voor raars gevonden? Nog afgezien van de persoonlijke nood – het maken van een originele kerstpreek behoort tot de stress bevorderende elementen in een predikanten-

leven, wil ik wijzen op de voortgaande commercialisering van de kerstgedachte. Maar aangezien ik niet de behoefte heb om in conflict te komen met diegenen onder u die leven van de in- en verkoop van roerende goederen van allerlei slag, tap ik vandaag uit een ander vaatje. De meesten van u weten zo langzamerhand wel dat het Kerstfeest niet altijd in de geschiedenis van de Kerk is gevierd. Een dikke drie eeuwen – pakweg tot het Concilie van Nicea in 325 – had niemand er ooit van gehoord. Sindsdien wordt Kerst met volle teugen gevierd.

Maar ik neem u nu mee naar de periode van het ontstaan van de protestantse Kerken, de Reformatie. Toen is er een serieuze poging gedaan om van het Kerstfeest af te komen. In het jaar 1524 werd in Straatsburg in de Elzas, de stad waar nu het Europese parlement is gevestigd, het kerstfeest afgeschaft. De reformatie was daar al enige jaren eerder begonnen, maar versterkt en doorgevoerd met de komst van ds. Martin Butzer (1491-1551). Eind 1524 publiceerde hij een dik boek, waarin onder andere de opdracht stond om de feestdagen af te schaffen. De ene dag betekent immers niet meer dan de andere. Alleen de zondag, de dag des Heren, moet worden geëerbiedigd. Elke vorm van bijgeloof, elke verwording van het leven, in de hand gewerkt door de ledigheid die zo'n feestdag met zich zou meebrengen, moet vermeden worden! Lang hebben ze het niet volgehouden, daar in Straatsburg, want in 1537 werd het verbod teruggedraaid en kwamen de feestdagen terug. Iets dergelijks zien we in het Genève van Calvijn. Daar besloot de raad der stad op 16 november 1555 tot

afschaffing van alle feestdagen met uitzondering van de zondag. En zo horen we het merkwaardige verhaal dat Calvijn op Kerstdag van dat jaar preekte over Deuteronomium 20:10-14. Ik moet bekennen, ik zou het niet durven.

Ook in de Nederlanden heeft men in die dagen af en toe geprobeerd een eind aan Kerst te maken. Het zij mij vergund te citeren uit de handelingen van de provinciale synode van Dordrecht van 1574:

Aengaende de feestdaghen neffens den sondach is besloten dat men met den sondach alleen tevreden sijn sal. Doch sal men de ghewoonlicke materie vander gheboorte Christi sondaechs voor den Christdach inder kercke handelen, ende het volck vande afdoeninghe deses feestdachs vermanen.

Dat is klare taal die niet getuigt van groot enthousiasme voor de viering van het Kerstfeest op een gewone dag. Bijna drie eeuwen later stellen de afgescheiden broeders – de voorlopers van de kerk waarbij ik qua afkomst behoorde – op een vergadering in 1837 in Utrecht het niet veel anders: *Daar de onderhouding van de feestdagen niet in Gods Woord wordt voorgeschreven, zoo mag men nooit enigen nood daarvan aan iemand opleggen.*

Hebt u het goed gehoord? Men mag nooit enige nood daarvan aan iemand opleggen. En wij maar zuchten en ploeteren om alles op tijd rond te krijgen. Enfin, ik zal maar gauw aan de slag gaan. Ik wens u allen een vrolijk Kerstfeest!

Met hartelijke groet,
Ds. Jan VAN DEN BERG,
predikant te Brasschaat.

Rare gasten

bij Matteüs-Evangelie 2, 1-12

Alleen de evangelist Matteüs vertelt over de wijzen uit het oosten. Hij vermeldt daarbij namen noch aantal en kan al helemaal niet beweren dat het koningen zijn, want het gaat er in dit driekoningenverhaal nu juist om dat er maar twee koningen zijn. Immers, tijdens de regering van koning Herodes, wordt door de wijzen gevraagd waar de koning der Joden is. Het gaat om de strijd tussen Hem met dat Koninkrijk niet van deze wereld, die net de naam Jezus ('de Heer redt') ontving, én de macht van de werkelijkheid waarin je leeft. Twee koningen, niet broederlijk samen reizend, maar onverzoenlijk tegenover elkaar staand. De mannen uit het Oosten gaan van de één naar de ander. De vraag is met wie zij door het leven gaan.

Eeuwen daarvoor schreef de profeet Jesaja dat, als er echt een goede koning zou zijn in Israël, dit wil zeggen één die Gods koningschap belichaamt en zich dus bekommert om de kleinen en instaat voor de armen, er dan eindelijk vrede zou komen. Wereldvrede welteverstaan. Een pretentieuze visioen, maar de idee was, dat wie in de leer gaat bij Israëls koning vroeg of laat uitkomt bij de Koning van Israël. Een situatie waar ook in Psalm 72 van wordt gedroomd. Eens zullen koningen uit verre landen de ware koning in Gods naam eren.

In de loop der tijden werd Matteüs' vertelling over de magiërs (van het Griekse woord 'magioi') opgevat als de vervulling van de profetie van Jesaja. Zo komt het dat de wijzen even later tot koningen werden gekroond.

Hun drievoud is niet alleen een terugredenering vanuit de drie geschenken. In de Middeleeuwen waren er gedurende lange tijd slechts drie werelddeelen bekend: Azië, Afrika en Europa. Talrijke oude afbeeldingen tonen drie vorsten met duidelijk onderscheiden huidskleur: de hele wereld wist zich vertegenwoordigd in de drie edele reizigers op weg naar Bethlehem, zowaar ook nog gelegen op het snijpunt van de drie continenten. Een laatste verfijning stelde elke leeftijd present. Volgens heel wat schilderijen zouden de drie best grootvader, vader en zoon kunnen zijn. Wat in Bethlehem geschiedde, was voor iedereen, waar je ook woonde, hoe oud je ook was.

Het verhaal zelf blijft raadselachtig. De magiërs komen uit het volgslagen donker, hebben geen Godsspraak gehoord, de Schrift niet gelezen, geen engel gezien. Toch worden ze in de lichtkring getrokken. Ze behoren tot de verrassingen uit de Bijbel. Plots staan ze daar bij de kribbe van onze Heer. Zonder enige vorm van catechisa tie, niet bestookt door kerkelijke publiciteit, ongedoopt, hoogstwaarschijnlijk ongeschoren en zeker zonder belijdenis. Wie had deze sterrenwicheelaars verwacht? In het Matteüs-evangelie zijn zij de enigen die het Kind bezoeken.

Door de eeuwen heen zijn er veel momenten geweest waarop de kerk wilde bepalen wie er allemaal wel en

niet bij het verhaal van kribbe en kruis mocht horen. Tijden zijn veranderd. De actuele vraag is of er nog wel iemand bij wil horen. 'Vreest niet!' zo dendert het Kerstevangelie in deze maand boven onze hoofden, terwijl intussen, te midden van alle kerkverlating, de angst ons bekruipt.

Opvallend is dat Matteüs vertelt dat de Schriftgeleerden - zijn wij dat? - met de Schrift in de hand blijven steken en rechts worden ingehaald. De wijzen die verder van niets weten - en dus ook niet denken van: 'Ah ja, maar die tekst kennen we al' - zij nemen de Heer op zijn woord.

Want je moet het verhaal nauwkeurig lezen: de magiërs zien een ster opgaan en gaan op weg, echter niet door als bezetenen achter die ster aan te hollen. Sterker nog: de ster blijft al die tijd buiten beeld staan! Eenmaal aangekomen in de koningsstad Jeruzalem, horen ze oude woorden die geschreven staan. En doordat ze - anders dan de Schriftgeleerden - die woorden serieus nemen, vervolgen ze hun weg. En pas zo doende vinden ze de ster weer terug (vers 9!) en komen bij het koningskind.

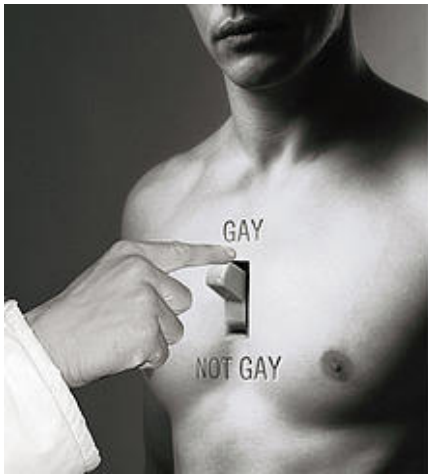
Het verhaal over deze rare gasten is een uitdaging om als kerk positiever de wereld in te kijken, en met meer Godsvertrouwen het nieuwe jaar in te gaan. Of een kerkgemeenschap nu groeit of kleiner wordt, de Heer gaat zijn eigen gang. Aan ons te proberen met nieuwe moed te doen wat ons gegeven is: de Schriften in te duiken, met de bedoeling echte Schriftgeleerden te worden, die op weg gaan, naar Hem wiens geschiedenis doorgaat, over alle grenzen en door alle belemmeringen heen, mooier en voller dan de rijkste fantasie ooit schetsen kan.

Ds. Steven H. FUIITE,
Voorzitter Synodale Raad.

Interview met de voorzitter

Van 5 tot 19 oktober van dit jaar riep paus Franciscus een buitengewone bisschoppensynode bijeen rond het thema gezin en relaties. Honderdnegentien bisschoppen hielden zich bezig met de vraag of de kerk zich niet barmhartiger zou moeten opstellen ten opzichte van homo's en gescheiden mensen. In de aanloop naar deze synode had de Antwerpse bisschop Bonny een brief geschreven waarin hij zijn persoonlijke verwachtingen ten aanzien van de uitkomst ervan verwoordde: een open houding ten opzichte van homoseksualiteit, ongehuwd samenwonen en echtscheidingen. Tijdens de synode kwam een tussenrapportage naar buiten waaruit voorzichtig geconcludeerd mocht worden dat de bisschoppen inderdaad een flexibel standpunt zouden innemen. Deze verwachting werd gelogenstraft door het eindrapport. Vooralsnog blijft de kerkdeur voor deze mensen gesloten.

Hoe kijkt u naar wat er op het thema gezin en relaties in de rooms-katholieke kerk gaande is?

Ds. Fuite: 'De toekomst van de Rooms-Katholieke kerk ligt meer en meer buiten Europa. Juist in Latijns-Amerika en Afrika zijn nogal wat conservatieve bisschoppen met een sterke hang naar traditie.

De Kerk is dus niet zo veranderingsgezind. Ik heb enorm veel bewondering voor deze paus die het desondanks aandurft om een synode rond zo'n delicaat thema bijeen te roepen zonder de uitkomst te kunnen voorspellen en daarmee het risico neemt dat er grote heisa ontstaat in een kerk die eenheid hoog in het vaandel heeft staan.'

En wat betreft de uitkomst van de synode?

Ds. Fuite: 'Met die uitkomst ben ik niet zo blij. In het leven kan je van alles overkomen. Dat gaat vaak al met zoveel pijn gepaard. Neem nu echtscheiding. Niemand trouwt met de bedoeling te scheiden en vrijwel elke echtscheiding wordt voorafgegaan door en gaat gepaard met zoveel verdriet, teleurstelling en eenzaamheid. De kerk moet naar mijn mening de plaats zijn waar juist ook mensen die diep teleurgesteld werden door hoe hun leven blijkbaar is verlopen, een onvoorwaardelijk welkom en geborgenheid mogen ervaren. Niet de organisatie die er nog een schepje bovenop doet en stigmatiseert. Het Evangelie duwt mensen - dus ook mensen met een andere seksuele oriëntatie en gescheiden mensen - nooit naar de marge. Het is juist het verhaal van aanvaarding, van nieuwe kansen. God is de God die nieuwe dagen schept, de God van altijd nieuw begin. Dus, met de uitkomst ben ik niet blij. Tegelijk moet eerlijk gezegd worden dat het ook niet reëel zou zijn geweest te verwachten dat deze buitengewone bisschoppensynode ineens tot een grote ommekeer zou hebben geleid. Met bisschop Johan Bonny zeg ik: dingen moeten hun tijd heb-

ben. Zie het als een eerste stap in een proces. Het is al mooi dat het thema geagendeerd werd. Tien jaar geleden zou dat volstrekt ondenkbaar zijn geweest. Ik hoop wel dat de paus volhoudt.'

Interview: Ernst VEEN en Annet SINNEMA

Mededeling: CALVIJNZEGELS

De VPKB beschikt nog over een voorraad calvinzegels (frankeerwaarde 1) en biedt deze zegels te koop aan tegen 70 cent per zegel, of 10.50 euro per vel (15 zegels).

Indien u graag zegels aanschaft, kunt u zich wenden tot het Huis van het Protestantisme, Brogniezstraat 44 in Brussel.

Ver weg en dichtbij

Ook in het jaar waarin we in onze streken de waanzin van de Grote Oorlog in herinnering brengen, worden we overspoeld door nieuwe beelden van gruwel en geweld. Een aanslag in het Joods Museum in Brussel, een pas-sagiersvliegtuig dat uit de lucht

geschoten wordt, mensen gegijzeld, gemengeld, vermoord voor onze ogen. Wereldwijd zoveel mensen op de vlucht. Zoveel wanhoop en verdriet. Jongeren uit onze steden die ergens ver weg willen vechten voor een Islamitische Staat, strijders die om dat doel te bereiken soms dingen doen die vloeken met alles waar – naar onze overtuiging – godsdienst voor staat.

Dat contrast – het herdenken vanuit een innig verlangen naar vrede tegenover beelden die flagrant de spot drijven met dat verlangen – riep vragen in mij op die tot dan toe nooit de mijne waren: wat voor zin heeft het geloof als je er tóch niets van ziet? Is het niet een idee fixe dat ons op de been houdt, een soort placebo, waarmee we de wereld ondanks alle ellende door een roze bril kunnen blijven bekijken? Wat is geloven, wat is God eigenlijk waard als het visioen van een betere wereld consequent wordt gelogenstraft door wat er met en om ons heen gebeurt? Is God niet gewoon blijven steken in goede voornemens? En wat bedoelen wij protestanten eigenlijk als we zeggen dat we de waarheid niet in pacht hebben? Dat het misschien ook níét waar is? Dat God misschien ook níét bestaat?

Met die vragen in mijn hoofd stap ik op een zomerse donderdagnamiddag in Brussel op de trein naar het Noord-Nederlandse Heerenveen. De reis verloopt voor-spoedig. In Rotterdam schijnt de zon, in Utrecht begint het al te schemeren en als ik, voor het laatste stuk, in Zwolle overstap op de stoptrein is het helemaal donker.

Tussen Meppel en Steenwijk plots een klap, het gebonk van brokstukken die tegen de trein slaan en het idee dat er iets onder de trein niet in orde is. De trein remt af en de machinist meldt dat we een persoon hebben overreden. En traag dringt tot ons door: we hebben het gevoeld. We zijn over iemand heen gereden.

In de uren die we daar staan, midden in de nacht ergens tussen daar en ginds, beginnen mensen in de coupé met elkaar te praten. Ze tonen op hun tablet waar we ons zo ongeveer bevinden. Vertellen waar ze vandaan komen en waar ze naartoe gaan. Iemand spreekt over een sombere periode uit zijn eigen leven, over het geloof. Adressen worden uitgewisseld en gaande-weg verbindt een ver-

zameling losse reizigers zich tot een groep.

Ineens besef ik dat ook in een stortvloed van geweld en cynisme mensen elkaar blijven opzoeken, moed inspreken en voor elkaar zorgen. En dat je in die warmte en saamhorigheid de aanwezigheid van God mag zien. Ik vind dat een hoopvolle gedachte.

Annet SINNEMA-BUURMAN

Brief aan iemand die God zoekt

Gegroet, beste lezer. Onlangs vroeg ik een vriend van mij waar hij God nog aantrof in onze samenleving, die ons te vaak verblindt met haar klatergoud en drukte. Een samenleving waar constant de vraag weerklinkt of we God nog nodig hebben... Mijn dank gaat uit naar Jürgen Soetens voor zijn verrijkend antwoord op mijn vraag. Ik wens u veel leesgenot.

Jurgen RENDERS

Hallo,

Onlangs stelde je me de vraag waar God zich laat vinden. Ik wist toen geen antwoord. Maar wat ik vandaag beleefde, helpt mij wel een stukje op weg. Ik deel het graag met jou.

Deze namiddag ging ik naar het woonzorgcentrum. Dannie en Jef zaten aan de voordeur op een houten bankje met hun snoet in de zon. "Daar is hij", zegt Jef met een brede glimlach en hij schudt me de hand. Ze doen het altijd weer: me gelukkig maken in alle eenvoud. Dannie toont de drie medailles die hij won tijdens een sportwedstrijd. "Eén van het lopen, één van het springen en één van het kogelstoten", zegt hij. De fierheid spat van hem af terwijl hij met zijn ogen draait zoals alleen hij dat kan.

"We gaan wandelen want het is goed weer", roept Jef opgewonden.

Dannie gaat mee. Anna ook. Sinds enkele weken zit ze in een rolstoel en leeft ze steeds verder in een verleden dat voor haar heel dichtbij lijkt, onbereikbaar dichtbij. De wind blaast haar dunne, grijze haren door elkaar. "Hoor, de wind waait door de bomen", schatert Anna. "Nee, Sinterklaas komt nu niet", roept Dannie. Onderweg vertelt hij dat Ludo jarig is. Geamuseerd wrijft Jef zich in de handen: "Haha, straks mogen we zingen voor Ludo."

Zolang kan Anna niet meer wachten en begint te zingen. Na ieder lied applaudisseert ze voor zichzelf. Jef moet erom lachen en klapt mee in de handen. Dannie maant haar aan tot stilte maar enkele seconden later zet hij zelf een nieuw lied in. Zo veel geduld, zo veel liefde.

Statig als een koningin zit Anna in de rolstoel. Hij is haar troon die me vertelt over de grootheid van de vrouw die ik mag vooruitduwen. Samen zingen we van 'Jan, de mosselman'.

In de weide liggen kalfjes en vier paarden steken de weg over. De stille bewondering van Dannie opent mijn ogen voor de schoonheid van de schepping. De bloemen in de wei, de helderblauwe lucht en de wind die met onze haren speelt: ze toveren een glimlach op mijn lippen. Ik denk aan Pinksteren, aan de Geest die als een wind het leven van Jezus' leerlingen binnenwaait en het cocon van angst waarin ze zich nestelen openbreekt. De Geest zet hen in vuur en vlam en enthousiast breken ze uit om te leven met en voor alle mensen die ze ontmoeten. Ik denk aan de vruchten van de Geest en zie ze openbloeien als lentebloemen langs de weg: geduld, liefde, vreugde en vriendelijkheid.

Jef en Dannie groeten alle mensen. Op een uitzondering na gebeurt het wonder telkens weer: de voorbijgangers wuiven uitbundig terug. Zelfs de buschauffeur wenkt al van ver.

En de bouwvakkers? Met ontblote, gespierde en getatoeëerde bast zeult een jongeman met klinkers om de opgebroken stoep opnieuw aan te leggen. Dannie stapt recht op hem af en spreekt de man aan die het zweet van zijn voorhoofd veegt. Hij geeft Dannie een hand en begint in gezapig dialect een gesprek over het heerlijke weer. Ik kom iets later voorbij met Anna op haar troon. Haar handen liggen gracieus op de armleuning. Ze zingt nog steeds en vraagt nog maar eens of ze 'Hoor, de wind waait door de bomen' mag zingen. Ik knik vriendelijk goedendag naar de werklui: dat durf ik anders nooit. Terug in de leefgroep vlei ik me neer in de zetel. Jef maakt de vaatwasmachine leeg. Anna doorzoekt haar handtas en geeft me haar laatste snoepje. Het smaakt zo heerlijk zoet. Dannie schenkt zich nog een glaasje water in. Ze zijn zo eenvoudig. Ze zijn zo onvoorstelbaar mooi. Zij doen wat veel mensen niet kunnen: anderen intens blij maken en het beste in iedere mens naar boven halen. Wie stapt recht op een bouwvakker af om hem de hand te reiken en te vragen hoe het gaat? Anna kijkt me aan en vraagt of ik het gedichtje van 'Meneer pastoor' al ken. "Zeg het nog eens op," antwoord ik. "Eerwaarde heer pastoor, wij kinderen van het Sint-Elisabethgesticht zijn vandaag ook gekomen, met stralende ogen en met een ziel vol licht. Wij zijn ook kinderen."

Tientallen keren heeft ze dit vers al voorgedragen en telkens weer ontroert het mij. Ze kijkt me aan met haar stralende ogen, die nauwelijks iets kunnen zien. Maar het licht in haar ziel doet haar leven, denk ik, en mij ook.

Groeten en tot binnenkort,

Jürgen

PS. Zelden toonde iemand zo helder de weg naar God als Anna, Jef en Dannie.

Exodus, opnieuw?

Rond Nieuwjaar komen de lijstjes boven. Ook in Joodse middens. Om te weten wat mensen bezig houdt, niets beter dan rond het Joods Nieuwjaar de speciale edities van tijdschriften in te kijken.

In *De Centrale* (de Joodse tegenhanger van het PSC uit Antwerpen) vonden we een artikel overgenomen uit Newsweek van 29 juli 2014 “Waarom Europese Joden opnieuw vluchten”, met als kadertje: “in België blijven was geen optie. Ik heb mij daar nooit echt thuis gevoeld” (!). Het gaat dan voornamelijk wel over de dramatische situatie in Frankrijk. Op 13 juli 2014 werden in Parijs synagogen aangevallen en moesten de gelovigen uit één synagoge ontzet worden met de hulp van de politie!

Zeventig jaar na de sjoa woedt de storm terug in de straten. Voor veel Joodse mensen komt het verwijzen naar de oorlog in Gaza slechts over als een excuus om te hervallen in dezelfde schema's van vroeger. Het komt hun zeer bekend voor. Zal het ophouden als in het Midden-Oosten alles geregeld is? Opnieuw wordt door hen het beeld gebruikt van de kanaries in de koolmijn: eerst zullen het de Joden zijn die men viseert, daarna anderen.

Er is inderdaad meer dan de situatie in Frankrijk: in België de moord op vier mensen in het Joods Museum van Brussel op 24 mei dit jaar, in Engeland honderd antisemitische incidenten in juli (dubbel aantal dan normaal), Griekenland en Hongarije met politieke partijen die de anti-Joodse kaart trekken, in Frankrijk en in België wordt aan Joodse medege-lovigen gevraagd om zich neutraal te kleden (geen keppeltje bv.). Velen maken er een spelletje van om de maatschappij en alles wat ons heilig is uit te dagen en daarbij vooral op de Joden te mikken (cf. het gebaar van de quenelle voor een synagoge, of het besmeuren van graven). Extremisten krijgen alle aandacht. Het gevoel van onveiligheid groeit ook bij ons. Immobiliënfirma's profiteren daarvan met een aanbod ver weg en geven op dit ogenblik avonden om hen te lokken.

Door ons perverse verlangen naar miserie en door de ijver waarmee de media erover berichten, raken we slecht geïnformeerd.

prof. H. Vos in *De Standaard* van 04/11/2014

Anderen trekken daar dan weer hun voordeel uit: toen in 1492 alle Joden uit Spanje verdreven werden waren er anderen die maar al te graag schepen stuurden om hen op te halen, zodat zij hun bijdrage ook in hun land zouden kunnen brengen.

We zullen kinderen - en elkaar - terug de basiswaarden van de eigen cultuur moeten leren – voor ons dus terug via de schok van de reformatie in de zestiende eeuw, naar de basis in de bijbel, of zoals ik in een brief las: ‘Moeten we niet eens flink gaan investeren in de schat die ons in de Schrift is geschonken in plaats van allemaal aardige missionaire trucjes te leren om zogenaamd beter over te komen?’ . Zijn we daarvoor geoutilleerd of prediken wij onszelf? Reageren wij alleen tegen de uitwassen of zijn waarden belangrijk als gastvrijheid, respect voor de arme, voor de ander, vanuit het leven van aanvaard zijn, van genade. Hebben wij geleerd van de verhalen van de Joodse Bijbel, van de persoon van Jezus en de apostelen? Laten wij ons nog toetsen? Stellen we nog vragen?

“In België blijven geen optie” ? Het zou een ramp betekenen als er een nieuwe Exodus zou plaats vinden. Het zou het failliet betekenen van ons samenlevingsmodel en van onze bijdrage daarin. En voor ons zou het een ramp zijn omdat de concrete aanwezigheid van een Joodse gemeenschap in onze directe omgeving ons helpt om ook in ons eigen geloof de dingen zuiver te blijven zien.

Opperrabbijn Guigui, blijft u alstublieft in België.

Danny ROUGES

Presbyteriaanse Kerk in Rwanda (EPR)

gesprek met aftredend voorzitter dr. Elisée Musemakweli

In december van dit jaar kiest de synode van de Presbyteriaanse Kerk in Rwanda - partnerkerk van de VPKB - haar nieuwe voorzitter. Dan loopt het mandaat van dr. Elisée Musemakweli af en hij is niet herkiesbaar. Hij is gedurende 13 jaar voorzitter geweest.

Welke plannen had u speciaal op het oog bij het begin van uw voorzitterschap?

Toen ik als voorzitter van de EPR begon had ik een project in gedachten en een ambitie:

Een project: ik wilde de lagere organen (regio's en gemeenten) meer verantwoordelijkheid geven door een decentralisatie van de structuren van de Kerk, zowel op het gebied van financieel beheer als met betrekking tot het beheer en de besluitvorming in de regio's en gemeenten.

Het was mijn ambitie om koste wat het kost de eenheid van de Kerk behouden. Toen ik in 2001 als voorzitter van de EPR begon, waren er in veel andere Kerken in het land interne spanningen, die vooral te wijten waren aan de gevolgen van de genocide van 1994 en aan het wanbeheer van kerkelijke goederen. De EPR was niet immuun voor deze spanningen. Mijn wens en mijn gebed waren dat zij niet besmet zou raken door deze spanningen en dat zij haar kalmte en sereniteit zou bewaren. Om elke poging tot verdeeldheid te voorkomen hebben wij onmiddellijk een commissie ingesteld tegen de ideologie die ten grondslag lag aan de genocide en vóór de eenheid van de Kerk. Deze commissie had tot taak de bewustwording en de vredesopvoeding te bevorderen. Daarnaast organiseerde zij de jaarlijkse ceremonieën ter herdenking van de genocide.

Ik kan zeggen dat onze Kerk tot nu toe de rust heeft gekend die ons in staat stelt om goed samen te werken.

Bij de aanvang van mijn voorzitterschap had de algemene synode ook aanbevolen om een programma voor de bestrijding van HIV/AIDS te starten. Dankzij de financiële steun van

Protestantse Solidariteit hebben wij zo'n programma opgezet. Dit stelde ons in staat om ook andere partners hierbij te betrekken. Zelfs toen Protestantse Solidariteit in december 2013 haar ondersteuning stopte, konden wij het programma voortzetten met hulp van de Duitse organisatie "Brot für die Welt / Evangelische Entwicklungsdienst".

Ook werd een nieuwe evangelisatiestrategie aangenomen door het opzetten van basisgemeenschappen en werd begonnen met de organisatie van een jaarlijkse week voor het gezin.

Kunt u iets vertellen over de week voor het gezin?

Elk jaar wordt in de maand november een week gewijd aan het familiale leven. Er zijn veel activiteiten: lezingen en trainingen over onderwerpen die van belang zijn voor het gezinsleven. De week wordt afgesloten met een kerkdienst waarin het gezin centraal staat. Daarnaast geven wij op de vierde zondag van iedere maand bloemen aan koppels die in die maand hun huwelijksverjaardag hebben gevierd. Zij komen naar voren in de kerkdienst, de dominee biedt hun bloemen aan en bidt voor hen en hun familie.

Het is algemeen bekend dat het land sinds de genocide zich sterk heeft ontwikkeld. Heeft de ontwikkeling van het land die van de EPR beïnvloed?

Op sommige terreinen heeft de ontwikkeling van het land die van de Kerk beïnvloed, maar op andere heeft de Kerk zich laten leiden door haar eigen visie en missie.

Een initiatief van de politieke leiders van het land is bijvoorbeeld de versterking van het begrip waardigheid. Dit heeft wortel geschoten in de hoofden van veel Rwandezers. Ook het idee dat onze eigen ontwikkeling allereerst onszelf aangaat, hebben we van het land overgenomen. Sinds 2007, het jaar van het 100-jarig jubileum van de EPR, hebben we sterk het besef dat de hulp van onze partners nog wel nodig is, maar dat die moet dienen om onze eigen inspanningen te ondersteunen.

Onze eigen initiatieven zijn: het verdiepen van de evangelisatieactiviteiten, pijler van elke ontwikkeling van individu en gemeenschap. En ook de versterking van

de verantwoordelijkheid van basisgemeenschappen. Sinds het jubileumjaar 2007 hebben onze kerkleden begrepen dat de volgende eeuw de hunne is. In dit kader is het programma “partnerschap van de hoop” geboren. Dit programma houdt in dat onze kerkleden, individueel of collectief, worden opgeroepen om de armsten onder hen te helpen door een klein project te steunen dat inkomsten genereert voor de begunstigde. Lokale “ontwikkelingsagenten”, in dienst van de EPR, helpen armere gemeenteleden met het zoeken naar projecten die zijzelf kunnen beheren. In rurale gebieden zijn dit vooral veeteeltprojecten en het verbouwen van groenten en vruchten. In de stedelijke gebieden gaat het veelal om kleine handelsprojecten, zoals winkels. Interessant is dat men mensen helpt, die men niet kent. Het programma “partnerschap van de hoop” heeft geleid tot een aanzienlijke verhoging van de levensstandaard van honderden mensen.

Een andere verandering die ik belangrijk acht is de opzet van basisgemeenschappen om de evangelisatie te verdiepen. Groepen van 20 à 30 gemeenteleden die in dezelfde wijk wonen komen één keer per week bij elkaar voor een Bijbelstudie. Ze gebruiken een toerustingsboekje dat door de dienst kerkopbouw van de EPR is samengesteld. Er wordt o.a. gesproken over hun rol in het leven van de Kerk. In verschillende basisgemeenschappen zijn groepen van onderlinge hulp ontstaan.

Ook moet ik nog de Spaar- en Kredietassociatie noemen. Dit initiatief van dominees van de EPR staat op het punt een coöperatie te worden. Onze dominees ondervonden problemen met toegang tot bankleningen, vanwege hun lage inkomens. Dankzij de Spaar- en Kredietassociatie kunnen ze tegen een betaalbare rente bescheiden leningen verkrijgen en daarmee hun financiële problemen oplossen of kleine winstgevendende projecten opzetten ten behoeve van hun families.

Hoe wordt de EPR in het land beoordeeld ?

De EPR wordt positief beoordeeld. Ten eerste omdat de EPR sinds het einde van de genocide tot op vandaag een van de weinige Kerken is die gespaard is gebleven voor interne spanningen, ten tweede omdat zij in het hele land bekend staat om haar sociale activiteiten en haar projecten voor plattelandsontwikkeling.

Wat zijn uw plannen na deze zo bijzondere verantwoordelijkheid ?

Normaal gesproken komt de synodale raad onmiddellijk na de verkiezing van de nieuwe voorzitter bijeen om over een nieuwe benoeming van de uittreedende voorzitter te beslissen. Het is dus moeilijk om op dit moment aan te geven waar de synodale raad mij zal benoemen. Ik kan wel zeggen dat mijn voorkeur uitgaat naar het onderwijs aan de Theologische Faculteit. Maar nogmaals, de synodale raad is autonoom en kan anderszins beslissen.

Wij wensen u alle goeds toe u in de nieuwe verantwoordelijkheid waartoe u zult worden geroepen.

Interview: Daniel VANESCOTE.

Vertaling: Jaap HOUTMAN

Ter herinnering:

Maak kennis met het Land van de duizend heuvels en de Presbyteriaanse Kerk in Rwanda (15 tot 30 september 2014)

De Coördinatie Kerk & Wereld nodigt u uit om deze zusterkerk te ontdekken, waarover wij regelmatig hebben gesproken en waarvoor wij regelmatig projecten ondersteunen. Dit zal tegelijkertijd de gelegenheid zijn om enkele toeristisch interessante plaatsen te bezoeken.

Volgens de huidige schatting zal de reis ongeveer € 2.200 kosten, op basis van de formule all-in (vliegtickets, logies, maaltijden, verplaatsingen, entrees). Voor een éénpersoonskamer moet € 200 worden toegevoegd. Deze kosten zijn exclusief een facultatieve excursie naar het Park der Vulkanen.

Een informatiebijeenkomst zal worden gehouden op zaterdag 28 februari 2015 om 15:00 uur in de kerk van Courcelles, rue du Temple 60, 6180 Courcelles. Een maximum aan informatie zal dan worden gegeven over de definitieve prijs en wat deze reis van ontdekking en ontmoeting in zal houden.

Aarzel niet om vanaf nu contact met ons op te nemen als u belangstelling hebt. We verzoeken u om aan onderstaande initiatiefnemers van deze reis door te geven indien u aan de informatiebijeenkomst denkt deel te nemen. En als u niet aanwezig kunt zijn, maar toch belangstelling heeft voor deze reis, dan kunt u inlichtingen bekomen per telefoon of mail.

Inschrijvingen kunnen tot 15 maart 2015, en na deze datum in functie van de nog beschikbare plaatsen.

Contactgegevens van de Coördinatie :

Annie De Vlieger : tel. 071 45 25 67, anniedevlieger1954@gmail.com

Daniel Vanescote : tel. 071 87 51 57, d.vanescote@skynet.be

ProJOP feliciteert haar jeugdwerkondersteuner Maria en haar man Rik met de geboorte van hun dochter Amélie.

En dit vreugdevolle nieuws konden we bij de bekeruitreiking van het zaalvoetbaltoernooi van zaterdag 1 november omroepen.

Wat een verjaardagsfeesten zal die kleine tegemoet gaan op ons jaarlijks toernooi!

Voor foto's van het toernooi, bezoek onze Facebookpagina Pro JOP.

Voor het derde jaar op rij werd het toernooi onder de ProJOP-noemer georganiseerd.

Het toernooi bestaat al veel langer en de missie en visie van ProJOP en haar stuurgroepleden komen in dit toernooi dan ook mooi naar voren.

ProJOP wil het kinder-, jeugd- en jongerenwerk binnen de verschillende VPKB- gemeenten bekend maken, ondersteunen en waar nodig mee helpen opstarten. ProJOP heeft ook een bruggenbouwende functie om via gemeenschappelijke activiteiten de doelgroep met elkaar in contact te brengen.

Afgelopen maand hebben we dan ook in een gezamenlijke dienst in Dendermonde een ProJOP-startdienst gehouden. In de nieuwsbrief van oktober leest u een kort verslag: <http://www.projop.be/nieuwsbrief-oktober/>.

De ondersteuning gebeurt ook op vraag van mensen die werkzaam zijn in de verschillende kerken. Op zaterdag 18 oktober werd er een vorming verhalenvertellen georganiseerd in Gent. Helaas was de opkomst erg mager, maar de aanwezigen waren unaniem; de workshop was zeer goed voorbereid en werd professioneel gegeven door Alicia Euwema.

U ziet, ProJOP is zichtbaar via communicatiekanalen en promotiemateriaal en onzichtbaar via ondersteuning en organisatie.

Graag geven wij Amélie nog woorden mee uit het "Lied van Maria" van Huub Oosterhuis:

“Naar U klimt mijn ziel.
Doe mij staan rechtop.
Geef mijn naam een klank
dat ik mij herken.”

Meer info & contact:

www.projop.be - projopvpkb@gmail.com

www.facebook.com/projop - www.pinterest.com/projop

VPKB - ProJOP, Brogniezstraat 44, 1070 Brussel

Vzw Sociale Dienst voor Vreemdelingen wordt vzw SDV -Samen DiVers

In 1982 zag de SDV het levenslicht in Oostende, maar toen onder de naam 'Sociale Dienst voor Vreemdelingen'.

De vzw kwam er onder impuls van de 'Verenigde Protestantse Kerk van België'. De oprichters waren Pieter M. Bouman (predikant), Marc Devolder (pedagoog), Luc Keignaert (pedagoog), Erik Mussely (maatschappelijk werker), Etienne Cordy (onderwijzer), André J. Pieters (predikant), Leon Bettens (bediende) en George Kint (ambtenaar).

De dienst werd opgericht om hulp te bieden aan iedereen en in het bijzonder aan studenten, vluchtelingen, geïmmigreerde werknemers en hun gezinnen. Verder werd het bestuderen van de problemen die verband hielden met de aanwezigheid van buitenlandse werknemers, in de statuten ingeschreven, alsook het voorlichten van de openbare mening van publieksvoorlichting in België betreffende de problemen van in België verblijvende vreemdelingen. Via de methode van het opbouwwerk, werkte de dienst aan integratie van de in Vlaanderen verblijvende vreemdelingen.

Etnische diversiteit

In de beginjaren van de 'Sociale Dienst voor Vreemdelingen' kwamen deden vooral Pakistaanse en Indische migranten een beroep op naar de dienst op zoek naar hulp. Er was de sociale dienstverlening en ook een aanbod van taallessen Nederlands aan kinderen en volwassenen, en dit in samenwerking met een aantal vrijwilligers.

Na enkele jaren kwamen nieuwe medewerkers het team versterken en nieuwe projecten werden opgestart. Het tewerkstellingsproject 'Werkwijzer' en de taallessen aan jongeren, het project 'Multiculturele Informatie', waarin allochtonen als vrijwilliger meewerkten.... Het waren mooie realisaties die tegemoetkwamen aan de bestaande noden van de doelgroep.

Oostende evolueerde naar een multiculturele stad, waar thans mensen van 130 verschillende nationaliteiten samenleven, en. dDit weerspiegelt zich in de etnische diversiteit van mensen die bij de SDV aankloppen.

De sociale dienstverlening en de taallessen Nederlands zijn al lang overgenomen door reguliere instanties, evenals een aantal andere projecten waarvan 'SDV' aan de basis lag. Na 32 jaar werden een nieuwe naam en een nieuwe missie noodzakelijk.

Gelijkwaardig samenleven

Met de start van de zomer, werd 'SDV' omgedoopt tot 'vzw Samen DiVers'.

Het blijft een onafhankelijke welzijnsinstelling die projecten opzet met en voor etnisch-culturele minderheden. Het doel van de werking is een gelijkwaardige samenleving.

Via een projectwerking zet 'Samen DiVers' deze missie om in de realiteit. De projecten situeren zich rond 2 pijlers: 'taal en integratie' en 'gekleurde armoede'.

In de taalprojecten worden geen cursussen Nederlands gegeven, maar wordt er ingezet op oefenkansen aan volwassenen, jongeren en kinderen.

Er is de Babelbox, waar volwassenen met een basiskennis Nederlands, in kleine groepjes, samen met een Vlaamse vrijwilliger, vooral de spreektaal oefenen. In de zomerschool kunnen jonge nieuwkomers terecht voor taalondersteuning tijdens de vakantie. De jongerenwerking zet in op taalactiviteiten voor jongeren in de vrije tijd.

Als 'erkende vereniging waar armen het woord nemen' werkt de SDV ook intensief rond gekleurde armoede. Er wordt gepoogd zoveel mogelijk mensen met een migratieachtergrond die in armoede leven, te bereiken. Dit kan door het organiseren van laagdrempelige activiteiten en een open onthaal.

Mensen komen op de dienst terecht met allerlei kleine problemen, er is een open computerklas en ze kunnen gebruik maken van was-, droog-, en naaifaciliteiten.

Zeker voor mensen zonder wettig verblijf probeert de 'SDV' een thuis te zijn.

In themagroepen komen mensen samen om knelpunten en problemen die zij ervaren, in diverse levensdomeinen te bespreken. Projectmedewerkers bundelen deze ervaringen en formuleren, in overleg met de mensen zelf, oplossingen en aanbevelingen. Hiermee wordt dan in dialoog gegaan met beleids mensen. Zo proberen we armoede een gezicht en een stem te geven.

We zijn gelegen in de Sint-Catharinapolderstraat 18 te Oostende.

Elke namiddag kun je er terecht van 13.30u tot 16.30u. In de voormiddag werken we na afspraak.

Meer info vind je op de website : www.sdv.be of op Facebook.

Telefoon: 059/507851

E-mail : samendivers@sdv.be

Bijbel in Gewone Taal

De publicatie van de Bijbel in Gewone Taal (BGT) zorgt weer voor heel wat 'bijbelse discussie', met name bij onze noorderburen. Veel mensen zeggen blij te zijn met een Bijbel die ze echt zelf kunnen lezen en begrijpen (blijkbaar is de NBV uit 2004 dus niet zo simpel). Met deze uitgave wil het Bijbelgenootschap de *ontlezing* tegengaan door de bepaald niet eenvoudige tekst van de Bijbel heel consequent om te zetten in direct begrijpelijk Nederlands. Dat is de norm en alle vertaalkeuzes worden verantwoord ten opzichte van die norm.

In een volgend nummer van Kerkmozaïek komen we hier uitgebreider op terug. Wij verzamelden nu gewoon wat reacties.

Meer info vindt u op www.debijbelingewonetaal.nl. Lees zeker de FAQ's.

1. Geen moeilijk woord te bekennen

Het echte geluk is voor mensen die vriendelijk zijn. Want aan hen zal God de aarde geven. (Mt 5,5)

Neem de eerste 12 verzen van Mattheüs 5 in de NBV uit 2004, orden ze regel voor regel onder elkaar, houd er veel wit tussen en leg ze voor aan jongeren van 12 tot 18 jaar oud. Geef de opdracht: lees de tekst, begrijp je wat er staat, laat het dan staan, begrijp je het niet, (of: denk aan je vriend die niks van geloof en de bijbel weet, zou hij dit snappen?) herschrijf het dan.

Ik heb dit gedaan en het resultaat was onthutsend en vermakelijk. Wat kan Bijbeltaal verwarring zaaien. Het begon al met de aanhef: bergrede. Niemand wist wat dat was! Een paar alternatieven die de jongeren bedachten: hoofdoorzaak, grote berg. Toen ik hen er voorzichtig op wees dat er *rede* staat zonder *n*, kon een jongen aangeven dat het dus om een speech gaat. *Speech op de berg*, kwam er dus bij hem boven te staan. Maar toen begon het pas (neem uw eigen Bijbel er maar eens bij!): onderrichten, nederig van hart, zachtmoedigen, hongeren en dorsten naar gerechtigheid, verzadigd, barmhartig, zuiver, omwille van, etc. Stuk voor stuk woorden en begrippen die verwarring opriepen of volstrekt onbegrijpelijk waren.

Na afloop vergeleken we onze zelfgemaakte 'vertalingen' met die van de BGT. En wat bleek? Alle leerlingen snapten de tekst uit Mattheüs in de BGT direct. Geen moeilijk woord te bekennen! Al blijft het inhoudelijk lastig. Want je kunt dan wel begrijpend lezen dat er staat geschreven dat "God de aarde aan vriendelijke mensen geeft" (vers 5), maar over wat dat precies betekent moet je toch met elkaar in gesprek gaan. Voor gebruik op school ben ik met deze vertaling om. In de kerk zou ik er niet aan willen beginnen.

Anne-Gera Los (met dank aan Aaron, Steve, Ylja, Christopher, Daniel en Shadrac)

2. De bijbel Bijbel met z'n billen bloot.

"God, u bent toch trouw? Kom mij dan te hulp,
laat zien hoe u mijn vijanden verslaat.
Maar dood ze niet meteen,
want iedereen moet het zien.
Iedereen moet weten hoe u mijn vijanden straft.
maak ze eerst bang en laat ze dan pas sterven.
U bent machtig, u beschermt uw volk, Heer."
Psalm 59, 11-12

De bijbel met z'n billen bloot. Dat is wat ik dacht toen ik vandaag de eerste langere stukken las in de BGT en mijn oog op deze psalm viel. Glashelder, direct duidelijk en geen misverstand mogelijk. Pijnlijk. Lees maar, er staat echt wat er staat. Geen dubbele bodem of symboliek kan hier nog redden. De BGT is een geschenk uit de hemel: nu weten we tenminste wat er staat, en ook dat hele stukken van de bijbel dus niet meer te handhaven zijn in deze tijd. Dat is niet de schuld van de BGT, maar van de bijbel zelf. Trouwens, toen ik bleef lezen, sloeg de verveling toe. Alles is duidelijk, nergens een geheim te bespeuren. Got the message, not interested. Maar ja, ik hoor dan ook niet tot de doelgroep, geloof ik.

Dick Wursten

3. Een vertaling of een vrije vertolking ?

“God heeft altijd veel geduld gehad met de mensen. Hij liet hen in leven, ook al deden ze veel verkeerde dingen. En nu redt God iedereen die gelooft in Jezus Christus. Want iedereen die gelooft, wordt door God als een goed mens gezien” Rom. 3:26

“Omdat we de indruk hebben dat jongeren niet langer de tijd hebben om genuanceerde mededelingen te waarderen, gaan we dus maar eenvoudige woorden gebruiken, korte zinnen en gewone uitdrukkingen, ook voor de Bijbel dus. Op zich is daar niets mis mee, maar is dit dan nog wel de Bijbel? Ofwel is de tekst onaantastbaar (‘heilig’) en dan is deze nieuwe onderneming geen vertaling, maar een interpretatie van de Bijbel, ofwel ontdoet men de bijbel van haar normerend en goddelijk karakter en zegt gewoon duidelijk dat we een eigentijdse vrije vertolking in handen hebben. Het is deze duidelijkheid die de BGT mist. Het is deze duidelijkheid die de BGT mist, waardoor het project een wervend en apologetisch karakter krijgt, iets wat in het licht van de religie al menige schaduwen heeft opgeworpen.
Johan Temmerman

4. “Hey! Ik kan dit gewoon lezen!”

Als ik vroeger uit de brieven van Paulus luidop liet lezen in de klas, dan zorgde ik er altijd voor dat ‘toevallig’ de best lezende leerling aan de beurt was. Of als de mindere lezer door de bomen het bos niet meer zag, dan hielp het excuus “tja, Paulus is de moeilijkste auteur...”. Dat laatste vooral om het reeds zeer geblutste zelfbeeld van menig leerling beroeps niet nog meer geweld aan te doen. Als we nu uit de BGT lezen in de klas, dan klinken er kreten van verrukking. Ik heb leerlingen echt zien lachen na het lezen van een passage, een ontspannende lach, vergezeld van de woorden: “Hey! Ik kan dit gewoon lezen!” De eerste ontmoetingen met de BGT waren voor mij stuk voor stuk ontroerend.

Gek eigenlijk, dat de angst om een jota van de bijbel weg te vertalen, er juist toe leidde, dat we onleesbare vertalingen kregen – of je moest van goeden (protestantse?) huize zijn. Gek ook dat deze tijd ons juist door zijn ongelooft de kans heeft geboden om een groot publiek te bereiken dat nu echt zelf de bijbel kan lezen.

Katelijne Depoortere

Protestantse Omroep vzw

Brognezstraat 44
1070 Brussel

Woensdag 17 december 2014

Radio 1 om 20.03

Effata, ga open!

Frank MARIVOET

VRT-tv-erediensten:

donderdag 25 december 2014

Eén, om 10 uur

Kerstviering in Eurovisie

Frank MARIVOET

Op 1 december zal de heer **Kévin Donfut** ons secretariaat in de Brogniezstraat versterken. We heten hem van harte welkom en wensen hem veel succes bij de nieuwe uitdaging.

VPKB Menen

Stationsstraat 86, 8930 Menen, nodigt u uit voor het kerstconcert Piano op **13 december 2014** om 20 uur.

Pianoconcert door Samuël Schelstraete. Hij stond jaren op de planken met wereldsterren als Charles Aznavour en Gilbert Bécaud.

Toegang: € 8

Gratis consumptie

Kaarten kunnen besteld worden bij de heer Ingels op het nummer 0479 32 41 02.

Van harte welkom!

Uit de redactie: Bea Baetens

Uit de redactie. Dit keer letterlijk. Bea Baetens nam immers afscheid van de Kerkmozaïekredactie.

Gelukkig nog niet van het Synodebureau in de Brogniezstraat, waar we haar dus nog vaak hopen te ontmoeten. Al zal dat meestal vluchtig zijn, want,

zo ervaaarde ik, negen op de tien keer: als je Bea ontmoet, is dat zelden of nooit in ruste. Een eigentijdse incarnatie van het calvinistische arbeidsethos. Als secretaresse van het Huis van het Protestantisme dus zeer op haar plaats. Of ze snelt je met een dik pak dossiers onder haar arm vriendelijk groetend in een flits voorbij of ze wuift je van achter haar werktafel met al even vriendelijk en snel gebaar goedlachs toe. Altijd vriendelijk, altijd goedlachs, altijd geïnteresseerd in hoe het met je gaat (met de mensen achter de vergadergezichten), altijd zichzelf, altijd aan het werk. Haar taken vervullend zonder enige pretentie, maar steeds bergen verzettend. Met een opvallend zakelijk "no-nonsense" houding, die ze echter combineert met een warm-menselijke inbreng. Aartsnuchter, maar vol gevoel. Zo leerde Bea ons dat onverstoorbare concentratie op je werk naadloos samen kan gaan met aandachtige interesse voor en hartelijke samenwerking met de mensen om je heen.

In een Kerk waar én zoveel mensen aan verbonden zijn én zoveel werk in te verzetten is, een onbetaalbare en zeer te koesteren eigenschap.

Namens de redactie, Ernst VEEN.

Namens de redactie, Ernst VEEN

Bed, bad en brood voor iedereen de Conference of European Churches (CEC) in het gelijk gesteld.

Overal in Europa zwerven er mensen over straat die niet in een reguliere opvang terecht kunnen. Dat zijn vaak vreemdelingen die om een of andere reden geen 'verblijfstitel' (meer) hebben. Mensen zonder papieren dus. Mensen die vaak tegelijkertijd geen kant meer uit kunnen. Overal in Europa worden de kerken met deze problematiek geconfronteerd en er worden regelmatig vormen van minimale noodopvang opgezet. Onze Kerk heeft daar ook ervaring mee. Overal is er dan het besef dat die noodhulp niet kan zonder te kijken naar de structurele oorzaken van de problemen.

Op 10 november jl. heeft het Europees Comité voor de

Sociale Rechten (ECSR) de Conference of European Churches (CEC) in het gelijk gesteld bij zijn pleidooi voor recht op de meest basale voorzieningen voor ieder mens, ongeacht zijn of haar verblijfsstatus. Onder het voorzitterschap van onze voormalige predikant van de PKB en voormalige voorzitter van de VPKB, Guy Liagre, heeft de CEC een klacht van Protestantse Kerk in Nederland (PKN) tegen haar staat aanhangig gemaakt bij het Europese

Comité voor de Sociale Rechten. De Kerk werd als serieuze partij erkend, omdat zij met grote regelmaat geconfronteerd werd met zeer schrijnende situaties, waarin zij feitelijk hulp bood. Individuele mensen, maar ook gezinnen met jonge kinderen klopten immers bij plaatselijke kerken aan, omdat zij in hun wanhoop niet meer wisten waar ze het anders zoeken moesten. In 2013 heeft de CEC dit probleem namens de PKN neergelegd bij het Comité voor de Sociale Rechten. Dat feit alleen al heeft voor de Belgische staat betekend dat men, anticiperend op een eventuele uitspraak, de regelingen voor jongeren die over straat zwerven, versoepelde. Vanaf dat moment heeft iedereen van onder de 18 jaar die in België verblijft en geen alternatieven heeft, ongeacht zijn of haar verblijfsstatus, altijd recht op opvang. De uitspraak van het Comité in de zaak die de CEC heeft aangespannen en die vooralsnog alleen Nederland betreft, zijn alle mensen beoogd die zonder enige voorziening in de samenleving verblijven, ongeacht hun leeftijd. Dat wil zeggen dat men vindt dat de overheid minimaal een bed, bad en brood moet bieden aan een ieder die nergens

anders terecht kan. Dat zijn de basisvoorzieningen die men op humanitaire gronden ter beschikking moet stellen, vindt het Comité, en de staat moet dat doen omdat de menselijke waardigheid in het geding is.

Het Europees Comité voor de Sociale Rechten heeft op zichzelf geen wetgevende bevoegdheid. Een uitspraak van het Comité wordt voorgelegd in de Raad van Europa waar aan de Europese ministers aanbevolen wordt om de uitspraak in hun eigen land in wetgeving om te zetten. Wat de wetgeving in Nederland betreft moet men nog even geduld hebben. De Nederlandse regering wacht waarschijnlijk de volgende vergadering van de Raad van Europa af, die in januari 2015 gehouden wordt, om te zien hoe de reactie van de Europese ministers in het algemeen is. De uitspraken van het Comité zijn onder-tussen wel zo gezaghebbend dat ze in rechtbanken direct al een rol spelen.

Voor velen die kerkelijk betrokken zijn in Europa is deze uitspraak bijzonder hoopgevend. Vooralsnog omdat het een begin van een oplossing kan zijn voor de schrijnende maatschappelijke problemen waar wij als kerkleden regelmatig mee geconfronteerd worden. Opkomen voor mensen die helemaal aan de grond zitten, is een vertaling in onze tijd en context van de oproep, die wij horen in het hoopvolle bericht aangaande de mensheid van Jezus Christus. Wat dan ook hoopvol is, is dat de Kerk (misschien na lange tijd weer) maatschappelijk relevant is en zich als stemgever van de minsten onder ons, mengt in debatten waar voor hen relevante beslissingen vallen.

Ds. Anne Kooi

Nu zijt wellekome...

Musical score for the hymn "Nu zijt wellekome...". The score is written in G major (one sharp) and common time (C). It consists of four staves of music with Dutch lyrics underneath. The lyrics are: "Nu zijt wel - le - ko - me Je - su, lie - ve Heer, Gij komt van al - zo ho - ge, van al - zo veer. Nu zijt wel - le - ko - me van de ho - ge he - mel neer. Hier al in dit aard - rijk zijt Gij ge - zien nooit meer. Ky - ri - e - leis."

Nu zijt wellekome Jesu, lieve Heer,

Gij komt van alzo hoge, van alzo veer.

Nu zijt wellekome van de hoge hemel neer.

Hier al op dit aardrijk zijt Gij gezien nooit meer. Kyriëleis.

Herders op den velde hoorden een nieuw lied,

dat Jezus was geboren, zij wisten 't niet.

"Gaat aan gene straten en gij zult Hem vinden klaar;

Bethl'em is de stede, daar is 't geschied voorwaar.

"Kyriëleis. Wijzen uit het Oosten, uit zo verren land,

zij zochten onzen Here met offerand.

Z' offerden ootmoediglijk mirr', wierook ende goud

t'ere van dat kinde, dat alle ding behoudt. Kyriëleis.

De Synodale Raad en de redactie van Kerkmozaïek wensen u en uw naasten een gezegende Kerst en een vreugdevol 2015 toe.

Het Huis van het Protestantisme sluit de deuren van 24 december 2014 tot en met 4 januari 2015.

Contact en info:

Huis van het Protestantisme
Verenigde Protestantse Kerk in België
Brogniezstraat 44
1070 BRUSSEL

Voorzitter

ds. Steven H. Fuite:
synodevoorzitter@vpkb.be
02/511.44.71

Secretariaat

Bea Baetens: synodebureau@vpkb.be
02/511.44.71 of 02/510.61.70 (rechtstreeks)

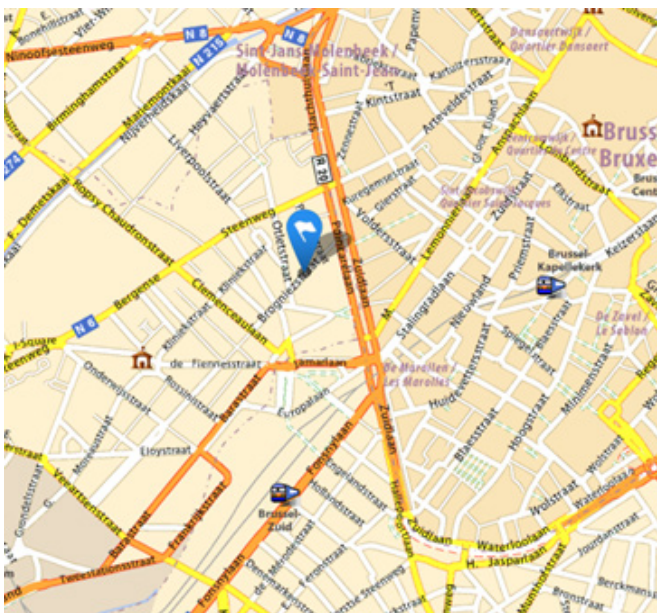
Jurgen Renders: uniprob@skynet.be
02/511.44.71 of 02/510.61.79 (rechtstreeks)

Boekhouding

Xavier Moser
finance.epub.vpkb@skynet.be
02/ 510.61.76
of
Micheline Tshilemb:
assistant.epub.vpkb@skynet.be
02/510.61.75

Protestants-Evangelisch Godsdienstonderwijs

Christine van Belle: pgo-erp@skynet.be
02/510.61.73

Colofon

Verantwoordelijke uitgever

ds. Steven FUIITE

Redactieteam

Annet Sinnema-Buurman
ds. Ernst Veen
dr. Dick Wursten
Jurgen Renders

Redactieadres:

Brogniezstraat 44 - 1070 Brussel
tel.: +32-(0)2-511 44 71
fax.: +32-(0)2-510 61 74
E-mail: uniprob@skynet.be

Website :

<http://www.vpkb.be>

Prijzen Kerkmozaïek

- Individueel abonnement: 20,00 euro
- Groepsabonnement: 15 euro
(vanaf minimaal 5 exemplaren naar éénzelfde adres)
- Steunabonnement: 25,00 euro

Vorige nummers Kerkmozaïek

<http://www.kerkmozaiek.be>

Storten

kan op onderstaand nieuwe rekeningnummer van de
Verenigde Protestantse Kerk in België
Brogniezstraat 44 - 1070 Brussel:
ING BE06 3100 0835 5022

De redactie behoudt zich het recht voor om bepaalde artikelen niet te publiceren, indien nodig in te korten en/of redactioneel te bewerken. Zij is niet verantwoordelijk voor de inhoud van de artikelen en slechts ten dele voor de stijl. Organisaties en tijdschriften, niet behorend tot de VPKB, die artikelen uit het maandblad Kerkmozaïek geheel of gedeeltelijk wensen over te nemen of te bewerken, dienen dit schriftelijk aan te vragen op het redactieadres.

Wat betreft de richtprijs voor advertenties, kunt u zich wenden tot de redactie. Zij behoudt zich het recht voor om deze al dan niet te plaatsen.

Sluitingsdatum volgende Kerkmozaïek:

6 december 2014.

Creatie cover: Nik Colson, 1731 Zellik

Foto cover: Maria Magnificat.